

บทนำ

เมืองเกาสง ตอนใต้ของเกาะไต้หวัน

ณ มุมหนึ่งของร้านอาหารที่ตกแต่งอย่างสวยงาม
หรูหรา สองครอบครัวต่างนั่งมองหน้ากันไปมาอยู่นาน
ที่สองปากฝั่งของโต๊ะตัวยาวซึ่งปูด้วยผ้าปูโต๊ะสีครีม บน
โต๊ะมีแจกันดอกไม้ที่จัดอย่างประณีตวางคั่นอยู่ บรรยากาศ
บนโต๊ะอึดอัดผิดปกติ

ฝั่งหนึ่งเป็นคู่สามีภรรยาอายุประมาณห้าสิบกว่า ทั้ง
สองดูเหมือนคนทำมาหากินทั่วๆ ไป เสื้อผ้าการแต่งกาย
ก็ธรรมดา หน้าตาก็...เอ่อ ธรรมดาเหมือนกัน

ทั้งสองเอาแต่หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อไม่หยุด
ใบหน้าฉายแววร้อนใจและรู้สึกผิด ทว่าอีกฝั่งของโต๊ะกลับ
ปรากฏภาพที่ตัดกันชัดเจนราวฟ้ากับเหว สามีภรรยาอายุ

6 หวานใจนายมาเฟีย

ทำสิบกกว่าอีกคุณั่งอยู่กับลูกชายวัยประมาณสามสิบ

ทั้งสามแต่งตัวกันคนละแบบคนละสไตล์ แต่มองปราดเดียวก็ดูออกว่าไม่ใช่เสื้อผ้าแบรนด์เนมที่หาซื้อได้ในห้องตลาดทั่วๆ ไป

ในสามคนนั้น ฝ่ายพ่อเป็นคนหัวเหลี่ยมหูกาง ไบหน้ากลมดิก จมูกรูปชมพู หน้าตาชวนขัน เขาอยู่ในชุดทักซิโด สีขาวทางสีนที่หูหราวอลังการจนทุกคนในร้านอาหารแอบหันมามองตลอดเวลา

ชายผู้นี้กอดอกและจ้องไปข้างหน้าโดยไม่ปริปากพูดสักคำ นิ้วกลมข้อมเหมือนไม้กรอกเคาะไปบนแขนล่าสันคล้ายท่อนซุง จังหวะการเคาะบอกถึงโทษที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ยิ่งเขาโมโห ไขมันที่สะสมอยู่บนไบหน้าก็ยิ่งขยับตัวมากขึ้น แลดูเหมือนสุนัขพันธุ์โด้เบอร์แมนที่กำลังหงุดหงิดกระพืดกระพืด

ส่วนภรรยาของเขาแม่อายุจะครึ่งร้อยเข้าไปแล้ว แต่เธอยังคงงดงามจับตา รูปร่างหน้าตาก็เซ็กซี่มาก เห็นได้ชัดว่าสมัยสาวๆ เธอจะต้องสวยโดดเด่นกว่าใครแน่ๆ

ทว่าเธอเองก็สวมชุดราตรีที่หูหราวฟูฟ่าเช่นกัน ชุดสีครีมประดับดินทองและเพชรพลอยหลากสี ไม่รู้ว่าเป็นอย่างจริงหรือของปลอม แต่มันกำลังส่องแสงระยิบระยับ

เธอขมวดคิ้วที่เขียนไว้อย่างประณีตน้อยๆ พลังมอง

อันดี 7

นาฬิกาปาเต๊ะ ฟิลลิปป์ฝั่งเพชรบนข้อมือเป็นพักๆ อย่าง
กลัดกลุ้ม ไม่รู้ว่ากำลังรอคอยอะไรอยู่

ส่วนฝ่ายลูกชายมีบุคลิกสุภาพ ใบหน้าก็หล่อเหลา
คมคายจนคนเห็นแล้วเป็นต้องนำลายทก ใครที่ตาไม่บอด
คงปฏิเสธไม่ได้แน่

ชายหนุ่มสวมแว่นตารอบเงิน ชุดสูทสีเทาเข้มที่
ตัดเย็บด้วยมือซบแน่นปากกว้าง การตัดเย็บที่พอดีตัวยิ่งทำ
ให้เขาดูสูงโปร่งสง่างาม

เขามียummyอยู่ตลอดเวลา ต่างจากบิดามารดาผู้มีท่าทาง
ร้อนใจและอดรนทนไม่ไหว เขารับมือกับสถานการณ์คาด
ไม่ถึงที่กำลังเกิดขึ้นนี้ด้วยท่าที่สงบเยือกเย็น และสถานการณ์
ที่ว่านั้นก็คือ หญิงสาวที่นัดดูตัวกับเขาไม่ปรากฏตัวเสียที

คนที่ไม่รู้จักรู้จักเขาคงคิดว่าเขาช่างใจกว้างเหลือเกิน ดู
ไม่เดือดไม่ร้อนเลยสักนิด คงมีเพียงคนสนิทเท่านั้นที่รู้ว่า
ดวงตาคู่นั้นเริ่มสาดประกายเยียบเย็นออกมาทีละน้อย

"พี่ใหญ่ ต้องขอโทษจริงๆ พี่!" ผู้ชายท่าทางซื่อๆ ปาด
เหงื่อกลางขอโทษขอโพยผู้ชายที่หน้าตาตุตันเหมือนสุนัข
พันธุ์โตะเบอร์แมน "หมิ่นหมิ่นนี่ก็เหลวไหล ป่านนี้ยังไม่มา
อีก ดูท่าแกคงจะอายนะครับ! แต่ฉันให้เจ้าคนพี่ไปตามที่
บ้านแล้ว รออีกเดี๋ยวละกันนะ"

"เฮ้ย น้องไซ่ ลูกสาวลื้อข้อยายนะไม่เบิ่งไรหรอก แต่

8 หวานใจนายมาเฟีย

อย่าให้มังสาบจนน่าเกลียด นี่สิให้พวกเราโรมานงทำอะไร
เลี้ยว"

เขายกมือขึ้นพรางหน้า หายามดูเวลา ณ ขณะนั้น
จากนาฬิกาโรเล็กซ์เรือนทองที่ส่องประกายวิบวับ

"ไม่นานหรอกครับ ก็แค่สี่สิบสองนาที่ 'เอง' " ฝ่าย
ลูกชายยังคงยิ้มน้อยๆ อย่างสุภาพ แต่น้ำเสียงที่พูดกลับ
ฟังดูเหมือนกำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"สี่สิบสองนาที่?! ไร้อหยา" ทำให้พวกเขาเสียเวล่ำเวลา
แล้วนี่ทำลูกชายเขาเสียรายได้ไปเท่าไรแล้วเนี่ย

"ขอโทษจริงๆ นะพี่ใหญ่ อาซ้อ หลานชาย ขอโทษ
ด้วย! ขอโทษจริงๆ!" ชายผู้มีท่าทางซื่อๆ ก็มีศีรษะขอลกัย
อีกครั้ง

"แม่แล้ว! พ่อครับ แม่แล้ว" ทันใดนั้นลูกชายของ
ชายผู้มีท่าทางซื่อๆ ก็ตะโกนเสียงดังพร้อมกับโผล่พรวดเข้า
มาในร้านอาหารอย่างรวดเร็วราวกับถูกไฟลนกัน

"มีเรื่องอะไร ทำไมต้องรีบร้อนขนาดนี้!" ชายผู้ถูก
ร้องเรียกรู้สึกลอยเล็กน้อย เพราะคนทั้งร้านอาหารกำลังมอง
พวกเขาอยู่

"น้อง นื่องหนีออกจากบ้านไปแล้ว!" เขาโบกจดหมาย
ที่น้องสาวเขียนทิ้งไว้พรางหลบหายใจ

"ว่าไงนะ?! ไหนพ่อดูซิ!"

อันดี 9

ไซ้ผู้ผู้เป็นพ่อแย่งจดหมายฉบับนั้นมา จดหมายมี
เนื้อความง่าย ๆ เพียงสองบรรทัด

หนูไม่ดูตัวกับพวกอันธพาล
หนูไปทำงานทำที่ไทเปนะคะ!

"ยัยเด็กบ้า!" ไซ้ผู้สบถจนน้ำลายแตกพอง โมโหลูกสาว
แทบจะออกแตกตาย

"อีเซียงว่ายังไง" พ่อของคุนัดฝ่ายชายทางฝั่งตรงข้าม
กระซอกจดหมายไปดูบ้าง แล้วก็ต้องบันดาลโทสะในทันที
"หา? ไม่รู้ตัวกับพวกอังกฤษ อีหยาความว่ายังไงซะ นี่
อีลู่ถูกพวกอ้าวไซ้ใหม่ ว่ามาซิ!"

โตเบอร์แมนคำรามเสียงดังพลางตบโต๊ะจนจานและ
แก้วลอยขึ้นมาเกือบฟุต ทุกคนพากันยกมือขึ้นอุดหูด้วย
กลัวว่าเสียงคำรามดุต้นนั้นจะทำลายเยื่อแก้วหูของตน

"พี่ใหญ่ ไม่ใช่ออย่างนั้นหรอก! คือ คือ...หมินหมินแก..."

"อธิบายมาให้ชั๊กเหลียวนี้ ไม่จั่งวังนี้อ้าวไม่ละเว้งแน่"

แม้ด้านข้างจะเกิดเสียงทะเลาะโต้เถียงกันดังวุ่นวาย
แต่ชายหนุ่มผู้สุภาพกลับยังนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม เขาหลุบตาลง
ปิดบังแวตาทิ้งสองข้าง รอยยิ้มเย็นที่มุมปากปรากฏขึ้นบน
ใบหน้าสงบราบเรียบ

10 หวานใจนายมาเฟีย

โคมไฟระย้าราคาเหยียบแสนที่ทำจากคริสตัล
สวารอฟสกีจากออสเตรียส่องประกายแสงสีทองระยิบระยับ
บาดตา แสงนั้นสะท้อนมาที่รอยยิ้มของชายหนุ่มจนเห็นเป็น
เงามีด

ไซ้หมิ่นหมิ่น เธอกล้ามาก! คอยดูเถอะ!

บทที่ ๖

ณ เมืองเกาสงทางตอนใต้ของเกาะไต้หวันซึ่งมีอากาศร้อนอบอ้าว มีแก๊งมาเฟียที่ผู้คนเรียกขานกันว่า ‘พรรคตระกูลเงินแห่งเมืองเกาสง’ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นบัณฑิตไต้ยีน ชื่อก็เกรงขาม คนพาลไต้ยีนชื่อก็ขยาดกลัว

หัวหน้าคนแรกของพรรคตระกูลเงินก็คือเงินหู ซึ่งปัจจุบันอายุห้าสิบกว่า สมัยเป็นหนุ่มเขาโดดเด่นสง่างาม แถมยังหล่อเหลาเหลือร้าย เงินหูแต่งภรรยาที่ตรงตามคนหนึ่ง มีลูกสี่คน จากนั้นเขาก็ค่อยๆ อำลางการนักเลง หันมาทำการค้าอย่างสุจริต

คงเป็นเพราะชีวิตที่สุขสบายจนเกินไปนั่นเอง ร่างกายที่บึกบึนเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของเขาจึงค่อยๆ เปลี่ยนไปเมื่อเขาเริ่มอ้วนขึ้น จากชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่ากลายเป็น

12 หวานใจนายมาเปีย

ชายหนุ่มล่ำสันหน้าตาหี้ยมโหด เอ้อ จริงๆ ควรบอกว่า หน้าของเขาอ้วนกลมต่างหาก

ลูกทั้งสี่ของเขามีเพียงคนเล็กเท่านั้นที่เป็นลูกสาว ซึ้อ่อนน่ารักน่าเอ็นดู ที่เหลือล้วนเป็นลูกผู้ชาย

ตอนนั้นนอกจากลูกคนที่สองที่ยังไม่มีชาติแล้ว ลูกชาย อีกสองคนกับลูกสาวล้วนแต่งงานมีครอบครัวกันไปหมด เงินทุ่กับภรรยาสุดที่รักจึงได้อุ้มหลานกันไม่หวาดไม่ไหว ยิ้มกันแก้มไม่หุบเลยทีเดียว

คนเราพอมีความสุขก็อดคิดถึงเรื่องนาคร้าไม่ได้ การที่ลูกคนรองของเขายังไม่มีคู่ครองทำให้เขานึกกังวลอยู่เสมอ ดังนั้นพอเห็นลูกสาวของไซ่ฝูหน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพรา เขาก็คิดถึงลูกชายที่ยังโสดสนิทของตัวเอง

หลังปรึกษากับสหายรักแล้ว เขาก็ตัดสินใจจัดงาน ดูตัวที่ยิ่งใหญ่สะเทือนฟ้าสะท้านดิน เอ้อ ไม่ใช่! เป็นงาน ดูตัวที่ยิ่งใหญ่เอิกเกริกเพื่อให้ทั้งสองได้มีโอกาสทำความ รู้จักกันต่างหาก เขาหวังว่างานนี้จะยิ่งป็นนัดเดียวเห็นผลทันที จะได้กำจัดของค่างสต็อกสองชิ้น... ไม่ใช่ เป็นหนุ่มสาว สองคนที่ยังไม่มีคู่ครองที่เหมาะสมให้ได้ครองคู่กันต่างหาก การดองญาติกับคนรู้จักย่อมเป็นเรื่องที่ตืออยู่แล้ว

ที่ไหนได้

ลูกสาวที่ดูเรียบร้อยน่ารักของไซ่ฝูกลับหนีไปซะดื้อๆ

ในวันดูตัว ทำเอาลูกชายคนรองของเขาที่มีนิสัยสุขุมเยือกเย็น มาตลอดโครงการจนควั่นออกหู

แม้ภายนอกลูกชายจะดูสงบและทำตัวปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เขารู้ว่าลูกชายโมโหมากทีเดียว

คงไม่ต้องถามว่าเขารู้ได้อย่างไร ก็เขาเป็นพ่อนี่ คนเป็นพ่อย่อมรู้นิสัยลูกเป็นอย่างดี

เรื่องนี้เหมือนจะทำให้ลูกชายไม่พอใจเขาอยู่บ้าง หมุ่นี่ลูกเขามิ่ทำที่เย็นชา แถมยังแล่นไปไทเปดูแลบริษัทที่เปิดใหม่ซะดื้อๆ ช่วงนี้คงยังไม่กลับเกาหลีง่ายๆ

พูดถึงลูกสาวบ้านไซ้ผู้ก็ออกจะเหลวไหลเกินไปหน่อย ถึงกับทำตัวเสียมารยาทได้ขนาดนี้ หนีไปโดยไม่บอกไม่กล่าว กันสักคำ เห็นที่คงต้องโทรไปสั่งสอนเจ้าไซ้ผู้ว่าอย่าตามใจลูกจนเกินไปเสียแล้ว

แต่ว่าอีกที่ ลูกสาวเงินหู่เองก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันนักหรอก

ตอนนั้นลูกสาวเขาเองก็หอบผ้าหอบผ่อนหนีไปไทเปเหมือนกัน ถึงได้รู้จักกับสามีคนนี้ คนอื่นจะว่ายังไงเขาไม่รู้หรอกนะ แต่เขาสะอึกใจลูกเขยคนนี้เป็นที่สุด

ทั้งอบอุ่นอ่อนโยน เอาอกเอาใจและรักภรรยา แถมยังขยันทำมาหากินเลี้ยงครอบครัวอีก ถึงจะหาเงินได้น้อยไปหน่อยก็เถอะ...

14 หวานใจนายมาเฟีย

เฮ้อ! แต่ถึงยังไงเขาก็ต้องโทรหาไซ้ผู้เพื่อนรักให้คิดหาวิธีจับลูกสาวกลับมา ต่อให้ไม่มาดูตัวก็ไม่ควรไประหกระเหินอยู่นอกบ้านแบบนี้ ถ้าเกิดเรื่องขึ้นมาจะว่ายังไง

ดีซัวยังไงก็เป็นลูกสาวที่ไซ้ผู้ประคบประหงมมาเป็นอย่างดี

เฮ้อ เอาเถอะ! ลองโทรไปสักครั้ง ดูว่ายัยหนูนั่นหนีไปถึงไหนแล้ว

"ฮัดชีวิต!"

หนาวัจง! รถไฟฟ้าเข้าเทียบชานชาลาพร้อมกับลมหนาวที่พัดมาวูบหนึ่ง ไซ้หมิ่นหมิ่นในชุดแชนตัวเองและจามอย่างห้ามไม่อยู่

เมื่อประตูรถเปิดออก ไซ้หมิ่นหมิ่นในชุดเสื้อโปโลสีขาวกับกระโปรงยีนตัวสั้นก็ถือกระเป๋าและเดินตามกระแสผู้คนเข้าไปในตั่วรถ

พอหาที่นั่งได้ รถไฟก็ออกจากสถานี หญิงสาวปิดตาลงพักผ่อน

หนึ่งเดือนก่อนเธอต้องออกจากเกาสงมาหางานทำที่ไทเปเพื่อหนีออกจากบ้าน

เธอโตมาในครอบครัวที่เรียบง่ายธรรมดา พอจบจากมหาวิทยาลัยก็ช่วยงานที่บ้านซึ่งเป็นร้านขายส่งผลไม้ ทั้ง

ขายผลไม้และช่วยทำบัญชี ตั้งแต่เลิกจนโตเธอจึงแทบไม่เคย
จากบ้านไปไหน หากไม่นับที่ออกไปเที่ยวเล่นบ้างนานๆ ครั้ง
เนื่องจากสภาพแวดล้อมในการทำงานคงไม่เปิดโอกาส
ให้เธอได้เจอคู่ครองที่เหมาะสม โช้หมิ่นหมิ่นจึงทำได้แล้ว
ว่าอนาคตเธอคงต้องเลือกคู่โดยการนัดดูตัว

ในที่สุดพอก็จัดงานดูตัวให้เธอตามคาด ทว่าอีกฝ่าย
ไม่ใช่คนดีแต่อะไร แต่เป็นลูกชายของเพื่อนรักพ่อ อาชีพ
การงานก็คงไม่พัวพันเป็นลูกพี่ใหญ่ในแก๊งอันธพาลนั่นแหละ!

วันนั้นเธอแอบได้ยินพ่อคุยกับเพื่อนโดยบังเอิญ เดิมที
หญิงสาวกำลังนั่งดูซีรีส์เกาหลีอยู่ในห้องอย่างเพลิดเพลิน
แต่ดูไปได้ครึ่งหนึ่งก็รู้สึกกระหายน้ำ จึงว่าจะลงไปหยิบ
น้ำผลไม้ในครัวสักแก้ว นึกไม่ถึงว่าตอนลงจากบันไดจะ
ได้ยินเสียงหัวเราะดังกัมปนาทบาดแก้วหู

‘ฮ่าๆๆ! โช้ผู้! แคเห็นรูปก็รู้แล้วว่าอาหนูหมิ่นหมิ่นจะ
ต้องสวยน่าดู เหมาะกับอาตี๋ของอ้าวที่สุด ถ้าทางลูตัวครั้งนี้
ถ่ายผงก็สิ้นนะสิ!’

‘ใช่แล้วพี่ใหญ่! ถ้าลูๆๆ ของเราได้แต่งงานกันจริงๆ
คงเป็นเพราะบุญวาสนาแต่ปางก่อนแน่ๆ’

ดูตัว? พวกเขาคุยเรื่องแต่งงานของเธออยู่ชั้นไหนเธอ
โช้หมิ่นหมิ่นชะงักทำด้วยความประหลาดใจ
ตอนนั้นเธอรู้สึกไม่พอใจนิดๆ เธอไม่ได้รังเกียจการ

16 หวานใจนายมาเฟีย

ดูตัวหрок แต่อย่างน้อยก็ควรจะให้เธอได้เห็นหน้าค่าตา
ของอีกฝ่ายก่อนสิ กระทั่งอีกฝ่ายเป็นใครยังไม่รู้ พ่อแม่
ก็จะมาตัดสินใจกันเอง นี่มันไม่ให้เกิดกติกกันเลยนี่นา!

‘ฮ่าๆ! ฉันไม่ได้เจอหลานชายหลายปีแล้ว ไม่รู้ตอน
นี้รูปร่างหน้าตาเป็นยังไง’

‘ลูกอ้วก็หล่อเหมือนอ้วตองหนุ่มๆ นิ่งแหละ ลี้อ
วางใจง่าย!’

‘อ้อ งั้นก็ดีเลย!’

‘อ้วว่าทางลูตัวครั้งนี้จะต้องประสบความสำเร็จแน่’

‘ใช่ๆๆ ฮ่าๆๆๆ!’

หล่อเหมือนเขา?

ชายคนนั้นหัวเราะเสียงดังอย่างภาคภูมิใจ กระตุ้น
ต่อมความอยากรู้อยากเห็นของโช่หมินหมิ่น ก็เธอเป็นคนที่
ต้องไปดูตัวนี่ ย่อมต้องอยากรู้ว่าอีกฝ่ายจะมีรูปร่างหน้าตา
ยังไงอยู่แล้ว

หญิงสาวค่อยๆ ย่องลงจากบันไดแล้วแอบอยู่ตรง
หัวเลี้ยว จากนั้นค่อยๆ ยื่นศีรษะมองลงไปยังห้องรับแขก

แต่แล้ววินาทีที่เห็นคนที่ซมตัวเองว่า ‘หล่อมาก’ เธอ
ก็แทบจะกลิ้งตกจากบันได

พระเจ้าช่วย! นี่...นี่เธอหล่อ?!

โช่หมินหมิ่นอึ้งตะลึงอยู่กับที่ไปถึงห้าวินาทีเต็ม ทั้ง

ยังแทบจะเป็นลมไปด้วยซ้ำ

นั่นเป็นใบหน้าที่ห้ำหั่นเกรี้ยวกราดร้ายเหลือเกิน แม้ตอนนั้นเขาจะกำลังหัวเราะร่วนจนฟันทองในปากส่องประกายวิบวับแวววาวก็ตาม

เขามีรูปร่างอ้วนล่ำ ไขมันส่วนเกินบนใบหน้าบีบให้ดวงตาดูเล็กนิดเดียว จมูกทั้งกลมทั้งมันวาว แถมยังออกแดงๆ อีกต่างหาก พออ้าปากก็แทบทำให้คนขวัญเสียที่น่าสยดสยองยิ่งกว่าก็คือ เขากำลังเคี้ยวหมาก!

หรือว่าลูกชายเขาก็เป็นพวกเคี้ยวหมากปากแดงเหมือนกัน

พอคิดว่าอีกหน่อยอาจมีผู้ชายเอาปากที่เคี้ยวหมากจนแดงไปหมดมาจูบเธอ เธอก็อยากจะอาเจียนแล้ว

เธอยอมตายซะดีกว่า! นี่เป็นความคิดแรกที่ออกมาจากหัวของหญิงสาว

ตลกหรือเปล่าเนี่ย! เธอใช้หมิ่นหมิ่นถึงจะไม่ใช้สาวสวยที่เลิศเลอเพอร์เฟกต์อะไร แต่ถึงยังไงก็เป็นผู้หญิงบริสุทธิ์ที่เกิดมาในครอบครัวที่ดีงาม เป็นพลเมืองที่ปฏิบัติตามกฎหมายและมีการศึกษา แล้วจะให้เธอไปดู่ตัวกับทายาทของนักเลงแบบนั้นได้ยังไงกัน

อีกอย่าง แคเห็นนักเลงเพื่อนพ่อที่หน้าตาโหดห้ำหั่น แถมยังเคี้ยวหมากคนนั้น เธอก็ตกใจจนแทบลมจับอยู่แล้ว

18 หวานใจนายมาเฟีย

ดูท่า ‘ลูกชายที่หล่อเหลา’ ของเขาก็คงไม่ได้ดีไปกว่ากันนัก
หรือ

เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพอจะให้เธอไปดูตัวกับลูกชาย
ของหัวหน้าแก๊งอันธพาล! เล่นตลกอะไรกัน! เกิดฝายนั้น
ถูกใจเธอขึ้นมา เธอไม่ต้องแต่งงานกับนักเลงหรือ
ไม่มีทาง! เธอไม่เอาด้วยหรือ!

ใช้หมิ่นหมิ่นหมุนตัววิ่งขึ้นบันได พอเข้าห้องได้ก็ล็อก
ประตูแน่น หญิงสาวยืนพิงบานประตูตัวลั่น

เธอจะไม่มีทางแต่งงานกับผู้ชายที่มีหน้าตาแบบนี้
เด็ดขาด ไม่มีทาง!

คิดดังนั้นเธอจึงวางแผนหนี ก่อนวันดูตัวเธอแสร้ง
ทำเป็นว่านอนสอนง่ายถึงกับยอมไปซื้อชุดกระโปรงสวยๆ
สำหรับใส่ในวันงาน กระทั่งตอนเช้าของวันดูตัวเธอจึงอาศัย
จังหวะที่ทุกคนกำลังยุ่งกันหัวหมุนหิ้วกระเป๋าหนีออกจากบ้าน
หลังจากนั้นแม่ที่บ้านจะโทรหาเป็นลึบๆ รอบเธอก็ไม่กล้า
รับ

หลายวันมานี้ไม่มีใครโทรมาอีก ดูท่าพ่อคงปล่อยวาง
เสียแล้ว เธอเองก็รู้สึกดีใจที่จะได้อยู่อย่างสงบเสียที่

ความจริงวันนั้นเธอเผ่นหนีเร็วเกินไป ไม่อย่างนั้น
เธอคงได้รู้เรื่องราวข้างล่างที่เกิดขึ้นต่อจากนั้น

‘ไม่ไหวแฮะ!’

เงินหุ่ยคายหมากในปากทิ้ง สายหน้าพลาจพุดกับ
ไซ้ผู้เพื่อนรักที่คบหากันมานานปี ‘ไม่ถ่ายเคี้ยวมาหลายปี
ไม่ชิงปากเลย แฮ้อ! เมื่อก่องอ้วชอบหมากมากเลยนา แต่
ทั้งเมี้ยทั้งลูกอ๊อไม่ชอบกลิ้ง เลยไม่ให้อ้วกิง พอดตองนี้ก็กิง
ไม่ถ่ายซะแล้ว’

‘เอ่อ ขอโทษนะพี่ใหญ่! ฉันทึกว่าพี่ยังชอบเหมือน
เมื่อก่อน เลยตั้งใจซื้อมาให้โดยเฉพาะ ไม่คิดว่าพี่จะเลิก
ไปนานแล้ว!’

‘เลิกตั้งนางแล้วว! ว่าแต่ พุกถึงอาต๋รองของอ้ว อี
แปลกจริงๆ นา ไม่สูบบุหรี่ ไม่เคี้ยวหมาก แม้แต่เหล้ายัง
ไม่ค้อยดื่ม แปลกจริงๆ เบ็งลูกอ้วแท้ๆ ทำไมไม่เห็งเหมือง
อ้วเลย ตกลงอีลูกไครกั้งแห้ว!’

‘ฮ่าๆ คงจะเหมือนนาซ้อละมั้ง’

‘เออ! ก็ไม่แน่หะ...’

แน่นอนว่าไซ้หมิ่นหมิ่นไม่ได้ยินบทสนทนาเหล่านี้
เพราะตอนนั้นเธอได้เริ่มจัดกระเป๋าเตรียมหนีออกจากบ้าน
เสียแล้ว

หญิงสาวหนีออกจากบ้านมาถึงไทเปเรียบร้อยแล้ว และ
ก็หางานได้แล้วด้วย

20 หวานใจนายมาเฟีย

แม้เธอจะไม่เคยออกมาทำงานนอกบ้าน แต่เธอจบปริญญาตรีคณะบัญชี แถมยังมีประสบการณ์ทำบัญชีในร้านขายผลไม้ของที่บ้านไม่น้อย ดังนั้นจึงได้งานตำแหน่งผู้ช่วยนักบัญชีในที่สุด

อีกไม่กี่วันเธอก็จะทำงานครบเดือนแล้ว เธอเริ่มมีความชำนาญในหน้าที่การงานมากขึ้นเรื่อยๆ เชื่อว่าอีกห้อยคงสามารถทำงานนี้ต่อไปได้อย่างราบรื่น

แม้จะรู้สึกผิดต่อพ่อแม่อยู่บ้าง แต่เธอก็โทรศัพท์ไปบอกพวกท่านแล้วว่าช่วงนี้เธอดังยังไม่กลับเกาหลี

ก่อนที่เรื่องวุ่นวายเกี่ยวกับงานดูตัวจะผ่านพ้นไป เธอไม่มีทางกลับไปหรอก

"อรุณสวัสดิ์ค่ะทุกคน! เอ๊ะ?"

พอเช้าบริษัท ใช้หมินหมิ่นก็รู้สึกได้ทันทีว่าวันนี้บรรยากาศในบริษัทแปลกไป

เกิดอะไรขึ้นนะ ทำไมผู้หญิงทุกคนถึงกำลังแต่งหน้าทาแป้งกันอย่างใหญ่!

ถึงแม้สาวๆ ในบริษัทตั้งแต่หน้าประตูจนถึงแผนกของเธอยังพูดคุยและส่งยิ้มให้กัน แถมรอยยิ้มนั้นยังสดใสกว่าปกติเสียด้วยซ้ำ แต่กลิ่นอายแห่งความตึงเครียดอย่างบอกไม่ถูกกลับแผ่ซ่านอยู่ในอากาศ สายตาที่ทุกคนมอง

สบกันแฝงนัยประชันขันแข่ง บรรยากาศเต็มไปด้วยความ
ชิงดีชิงเด่น

"หมินหมิ่น เธอรู้หรือเปล่า"

ทันทีที่วางกระเป๋าหนึ่งลง เพื่อนที่ค่อนข้างสนิท
สองสามคนก็วางตลับแป้งบนโต๊ะและขยับเข้ามาใกล้

"วันนี้นักบัญชีจะเข้าบริษัทละ!" คนพูดยกมือขึ้นแตะ
แก้ม ดวงตาทอประกายสดใสมีชีวิตชีวา ดูเหมือนผู้หญิง
ในการ์ตูนที่มีดาวว๊ิงๆ สะท้อนอยู่ในดวงตา

"หือ? แล้วทำไมนักบัญชีต้องมาบริษัทเราด้วยล่ะ"
ไซ้หมินหมิ่นเริ่มลงมือจัดการไข่อูที่เพิ่งซื้อมาเมื่อก็งั้นแก้ม
สองข้างปอง ไม่รู้เรื่องรู้อะไรทั้งนั้น

"ก็เพราะต้องปิดบัญชีสิ้นปีนะสิ บริษัทของเราจ้าง
สำนักงานบัญชีจากข้างนอก เพราะฉะนั้นนักบัญชีจาก
สำนักงานบัญชีจึงต้องมาตรวจดูรายการบัญชีและช่วยพวกเขา
ทำบัญชีแจ้งภาษีไงล่ะ"

คนตอบมีใบหน้าอมชมพู ท่าทางขี้อาย ถ้าเธอก้มหน้า
และร้องตะโกนว่า 'เธอล่ะก็!' คงจะเหมือนนางเอกในหนังสือ
การ์ตูนเช่นเดียวกัน

"เอ่อ แล้วไงล่ะ" ไซ้หมินหมิ่นยังคงกินอาหารเข้าอย่าง
ชะมักเขม้น

ที่เธออยากถามก็คือ ทำไมทุกคนต้องสนใจเรื่องนี้

22 หวานใจนายมาเฟีย

กันด้วย ดูลิ! พอพูดถึงนักบัญชีคนนี้ ผู้หญิงทั้งแผนกก็ ล้อมวงเข้ามาทั้งหมด

"นี่เธอไม่รู้จริงๆ เหรอ" บางคนถึงกับหายใจสะดุด อตรรพไม่ไหวกับความเอื่อยเฉื่อยของเธอ

"ว่ากันว่านักบัญชีคนนี้หล่อมากเลยล่ะ"

"หล่อมาก?" แค่นี้เนี่ยนะ หนุ่มหล่อมีถมเถไป ไป ลุ่มลึกเอาตามท้องถนนก็ได้มาเพียบแล้ว

"หล่อมากถึงมากที่สุด!" 'สาวสวยผู้มากประสบการณ์' เน้นย้ำเสียงดัง "คราวก่อนตอนที่อาลีเอาเอกสารไปส่งที่ สำนักบัญชีแล้วเจอเขา พอกลับมาถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับไปสามวันเชียวนะ!"

"เหอ" โช้หมินหมินยังคงอยากถามว่า แล้วไง

ถึงนักบัญชีคนนั้นจะหล่อ หล่อมากถึงมากที่สุด แล้ว มันเกี่ยวอะไรกับพวกเธอด้วย ทำไมทุกคนจะต้องแข่งกัน โป๊ยะแป้ง แถมยังเปลืองลิปสติกไปตั้งครึ่งแท่งแบบนี้ด้วย นะ

"หมินหมิน เธอไม่เติมแป้งหน่อยเหอ...อ้อ จริงสิ ฉันเกือบลืมไปว่าเธอไม่แต่งหน้า"

เพื่อนสาวมองใบหน้าที่สวยโดยธรรมชาติของ โช้หมินหมินแล้วก็มีท่าที่ไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

"ช่างเถอะ! ฉันยังแต่งหน้าไม่เสร็จ ขอไปเติมแป้ง

ก่อนนะ"

สาว ๆ ในออฟฟิศพากันแยกย้ายไปคนละทิศละทาง
ไซ้หมิ่นหมิ่นเห็นทุกคนพากันโบ๊ะหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย
ก็รู้สึกว้าวไรสาระ เมื่อจัดการไซ้ห่อเรียบร้อยเธอก็เริ่มหาอะไร
ทำ

"อ๊ีบ! อ๊ีบ!"

ไซ้หมิ่นหมิ่นถือกล่องกระดาษหนักอึ้งพลางค่อย ๆ ลง
จากบันไดที่ละชั้น

เนื่องจากนักบัญชีที่มาจากต้องการข้อมูลของปีที่แล้ว
ตั้งนั้นหัวหน้าตั้งผู้ซึ่งเป็นทั้งหัวหน้าแผนกบัญชีและหัวหน้า
ของเธอจึงให้เธอมาเอาเอกสารที่บรรจุอยู่ในกล่องที่ห้องเก็บ
แฟ้ม

"อ๊ีบ! โอเค ใกล้เคียงแล้ว" ไซ้หมิ่นหมิ่นใช้สองมือ
ประคองกล่องกระดาษ ใช้ลำตัวรักษาสมดุลเพื่อไม่ให้ถลิ่ง
ตกจากบันได

อริยาบถนี้ทำได้ยากทีเดียว บางทีเธออาจจะมึ
พรสวรรค์ในการเล่นกายกรรมแบบที่เหาะไปเหินมากกลาง
อากาศก็ได้!

หญิงสาวอดยิ้มออกมาอย่างดีใจไม่ได้ เห็นพื้นอยู่
ตรงหน้าแล้วเซียว แค้ก้าวอีกเพียงก้าวเดียวภารกิจก็จะ

24 หวานใจนายมาเพีย

ลู่วาง

แต่แล้วอาจเป็นเพราะชะล่าใจเกินไป วินาทีถัดมา
เท้าของเธอจึงเหยียบไปบนความว่างเปล่า

เธอพยายามรักษาสมดุลของร่างกาย อึดมกล่องไว้
พลางโยกตัวไปข้างหน้า เอนกายไปข้างหลังอยู่หลายครั้ง
ในที่สุดก็ไม่อาจรักษาความสมดุลของร่างกายไว้ได้ จึงล้ม
หายหลังไปทั้งตัว

"ว้าย" เธอกรีตร้องดังลั่น คาดเดาอย่างเสียวสยของ
ว่าส่วนไหนของร่างกายจะล้มผัสพื้นก่อน

จะเป็นก้นกลมๆ หรือเป็นหัวเล็กๆ ที่เปราะบาง
เหมือนลูกแตงโมนะ

"ว้าย ว้าย...เอ๋?"

วินาทีที่ร่างกำลังจะแตะพื้น เธอกลับรู้สึกว่าตัวเอง
ชะงักค้าง เห็นๆ อยู่ว่าร่างกายเธอทำมุมกับพื้นถึงสี่สิบห้า
องศา แต่แล้วกลับหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ ไม่ได้ดิ่งต่ำลง
ไปอีก

หรือว่าจู่ๆ เธอจะกลายเป็นนางฟ้า

ก็ต้องไม่ใช่ใช้อยู่แล้ว!

ที่ไม่ได้ล้มลงไปเป็นเพราะด้านหลังมีมือคู่มือรองรับ
แผ่นหลังเธออยู่ กันไม่ให้เธอล้มกระแทกพื้นต่างหาก

"โอ้ย ตกใจแทบแย่ ดีที่ได้คุณช่วยไว้!"

อันดี 25

ไซ้หมิ่นหมิ่นพยายามหันหน้าไปมอง แต่ก็ยังไม่เห็น
หน้าตาของคนคนนั้น รู้แค่ว่าเขาเป็นผู้ชายที่ตัวสูงมาก

"ระวังหน่อยครับ!"

เสียงของเขาอบอุณห่างฟัง ให้ความรู้สึกสุภาพจริงใจ
จนไซ้หมิ่นหมิ่นใจเต้นระรัว อยากจะหันไปมองโฉมหน้าที่
แท้จริงของเขาเร็วๆ

"มาครับ ให้ผมช่วยพุง" ผู้มีพระคุณจับแขนเธอและ
ช่วยพุงให้เท่าเธอเหยียบพื้นอย่างระมัดระวัง ก่อนจะชัก
มือกลับเบาๆ "เรียบร้อยครับ"

"ขะ...ขอบคุณค่ะ...ว้าว!" พอไซ้หมิ่นหมิ่นหันกลับมา
เห็นใบหน้าของชายหนุ่มก็ถึงกับเบิกตาโต สูดหายใจเข้า
เฮือกใหญ่ทีเดียว

ผู้ชายคนนั้น...ผู้ชายคนนั้น...โอ้ พระเจ้า! ผู้ชายที่ดูดี
มีสง่า แถมยังสุภาพอ่อนโยนขนาดนี้มืออยู่จริงด้วยเธอ

ดวงตาวารีที่หริ่งเพราะรอยยิ้มน้อยๆ กำลังปล่อย
กระแสไฟแรงสูงออกมา จมูกได้รูปโต่งเป็นสัน ริมฝีปาก
บางยกขึ้นนิดๆ ราวกับกำลังล่อลวงเธออยู่ โอ๊ะโอ เธอ
จะเป็นลมอยู่แล้ว

เขาเป็นหนุ่มรูปหล่อที่สุดเท่าที่เธอเคยพบเคยเจอมา
เลยล่ะ!

ไซ้หมิ่นหมิ่นที่เคยรู้จักแต่ชาวสวนกับพ่อค้าขาย

26 หวานใจนายมาเฟีย

ผลไม้ตกอยู่ในอาการหลงใหลเคลิบเคลิ้มอย่างสิ้นเชิง

"คุณครับ" ผู้ชายคนนั้นเอียงคอและยิ้มบางๆ กับเธอ รอยยิ้มนั้นทำเอาเธอหน้ามืดตาลาย

"คะ"

"คุณ...หนักหรือเปล่าครับ"

"หนัก?" พอได้ยินคำถามเขา ใช้หมิ่นหมิ่นก็หน้าถอดสี รีบสายหน้าปฏิเสธรื้ออกกล่าวหาทันที "ไม่! ฉันจะหนักได้ยังไง ฉันแค่ลิ้นสองโลเองนะ ถึงจะไม่สูง แต่ก็ไม่ได้ตัวอ้วนสักหน่อย กรุณาอย่ามาหาว่าฉันตัวหนักนะคะ" หญิงสาวร้อนใจจนแทบร้องไห้

"ผมหมายถึงกล่องที่อยู่ในมือคุณต่างหาก" ชายหนุ่มกระตุกมุมปาก บ่นหน้าไม่ถูก "คุณจะวางมันลงก่อนแล้วพักสักครู่ไหมครับ"

"หา?" ใช้หมิ่นหมิ่นตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก มือทั้งคู่คลายออกจนกล่องหนักอึ้งกระแทกพื้น

ท่าที่ตะลึงงันของเธอน่ารักเหลือเกิน ชายหนุ่มอดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้

เขาเห็นผู้หญิงสวยๆ มาเยอะ และก็ได้เซยชมดอกไม้งามมานับไม่ถ้วน เขาจึงออกจะเฉยชากับผู้หญิงชายหนุ่มจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเขาไม่ได้ตั้งใจมองผู้หญิงสักคนมานานเท่าไรแล้ว แต่หญิงสาวที่น่ารักคนนั้นก็ทำให้เขา

เกิดความรู้สึกแปลกใหม่อีกครั้ง

เขาพิจารณาเธออย่างละเอียด ความสนใจฉายชัดในดวงตา เธอทำให้เขารู้สึกอยากหัวเราะอย่างพ่นคลาญ ไม่ใช่เพราะเธอหน้าตาตลก ความจริงเธอมีหน้าตาสะสวยทีเดียว ดวงตาคมสวย จมูกเชิดโด่ง ปากเล็กจิ้มลิ้ม ดูแล้วเหมือนดอกไม้ที่หน้าทะนุถนอม

แต่ดวงตาที่มีชีวิตชีวาคุณั้นเผยความรู้สึกนึกคิดของเธอออกมาหมด ดังนั้นเขาจึงได้เห็นความอับอายและทำอะไรไม่ถูกของเธอ พาให้รู้สึกอยากหัวเราะ

"คุณเป็นพนักงานของที่นี้หรือครับ" ผู้หญิงที่น่าสนใจขนาดนี้ ทำไมเขาถึงไม่เคยสังเกตเห็นมาก่อนนะ

"ค่ะ ฉันเพิ่งมาทำงานได้ไม่นาน แล้วคุณมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไงคะ"

"ผม? ผมเป็น..."

ตุ๊ด ตุ๊ด...

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นขัดการสนทนาของทั้งคู่ ชายหนุ่มขอตัวก่อนจะเดินออกไปรับโทรศัพท์อีกด้าน

"ผมเองครับ...ครับ ทราบแล้วครับ เดี่ยวผมจะรีบไป!"

ชายหนุ่มเก็บโทรศัพท์แล้วยิ้มให้เธออย่างเสียดายนิดๆ

"น่าเสียดายที่ผมต้องรีบไป แต่บริษัทก็ไม่ได้ใหญ่โตนัก อีกหน่อยเราคงมีโอกาสพบกันอีกนะครับ"

28 หวานใจนายมาเฟีย

"ค่ะ" ใช้หมิ่นหมิ่นพยักหน้าหน่อยๆ มองส่งเขาเดินอย่างเร่งร้อนออกไปจากห้องเก็บแฟ้มอย่างแสนเสียดาย น่าเสียดายจัง! ถ้ามีโอกาสได้คุยกับเขามากกว่านี้หน่อยถามอะไรเขามากกว่านี้อีกนิด จะได้รู้จักเขามากขึ้นที่น่าเสียดายที่สุดก็คือ กระทั่งชื่อของเขาเธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำ

"เฮ้อ!" หลังถอนใจเบาๆ อย่างหมดหวังเธอก็ก้มตัวลงอุ้มกล่องกระดาษขึ้นและเดินออกจากห้องเก็บแฟ้ม

"หมิ่นหมิ่น เธอหายไปไหนมา"

พออุ้มกล่องอันหนักอึ้งกลับมาถึงแผนก เพื่อนสาวก็ปราดเข้ามาถามทันที

"มีอะไรเหรอ" เห็นใบหน้าที่เตาอารมณ์ไม่ถูกตรงหน้าแล้ว ใช้หมิ่นหมิ่นกึ่งไปหมด เธอหายไปไม่ถึงยี่สิบนาทีทุกคนก็คิดถึงเธอกันขนาดนี้เชียวเหรอ

"นักบัญชีมาแล้ว หัวหน้าเรียกทุกคนให้มาพร้อมกันแต่กลับขาดเธอไปนี่สิ หัวหน้าถามถึงหลายครั้งแล้วนะ!" เพื่อนสาวพูดเซ็งตำหนิ

"เอ่อ ขอโทษนะ เมื่อกี้ฉันไปเอาข้อมูลของปีที่แล้วที่ห้องเก็บแฟ้ม" ใครจะไปรู้ละว่านักบัญชีจะโผล่มาตอนนี้ "ไม่ต้องสนใจเรื่องข้อมูลแล้ว เธอรีบตามมาเลย!"

เพื่อนสาวดึงเธอฝากำแพงผู้คนหลายชั้นและผลักเธอ
ไปตรงหน้าหัวหน้า "หัวหน้าคะ ไช้หมินหมิ่นมาแล้วค่ะ"

"เฮ้อ ในที่สุดก็มาจนได้! คุณเงินครบ นี่ก็คือผู้ช่วย
ฝ่ายบัญชีเพียงคนเดียวที่คุณยังไม่เห็น เธอชื่อไช้หมินหมิ่น"

หัวหน้าแนะนำเธอกับนักบัญชีรูปหล่อที่ทุกคนหลงใหล
ใฝ่ฝันอย่างกระตือรือร้น

แต่...ทำไมถึงเป็นเขาล่ะ?!

พอเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนักบัญชี ไช้หมินหมิ่น
ก็ตะลึงงัน

พอเห็นเธอ อีกฝ่ายก็ประหลาดใจไม่แพ้กัน ถึงกับ
ร้องออกมาอย่างลืมหิวว่า "คุณก็คือไช้หมินหมิ่น?!" ไม่จริง
มั้ง

"ใช่ค่ะ ฉันเองไช้หมินหมิ่น" เธอพยักหน้าแรงๆ

"คุณคือไช้หมินหมิ่นจริงๆ นะเหรอ เป็นไช้หมินหมิ่น
เพียงคนเดียวในบริษัทนี้?"

"ใช่ค่ะ ฉันก็ต้องเป็นไช้หมินหมิ่นเพียงคนเดียวใน
บริษัทอยู่แล้ว" จะให้มีไช้หมินหมิ่นสักกี่คนกันล่ะ

ถึงชื่อของเธอจะไม่ได้พิเศษไม่ซ้ำใคร แต่ก็ไม่ใช่ 'ชื่อ
โหล' สักหน่อย

"มีปัญหาอะไรหรือเปล่าคะ" ทำไมน้ำเสียงและท่าที
ของเขาราวกับว่าเธอเป็นพวกตมตุนอย่างนั้นล่ะ

30 หวานใจนายมาเฟีย

"ไม่ ไม่มีครับ"

เงินจิ้งยวนรีบเก็บท่าที่ประหลาดใจ เขาขยับแว่นตา และปรับสีหน้าให้สุภาพวางยิ้มบางๆ แต่กลับดำในใจว่า เจ้าพวกโง่เง่าตัวตู่ในแผนกตรวจสอบข้อมูลเอ๊ย ให้รูป ผิดมาได้! แล้วไอ้คนที่พวกมันถ่ายมาได้นี่ใครกัน

"ทำไมครับ หรือคุณรู้จักกัน" หัวหน้ามองทั้งสองกลับ ไปกลับมาอย่างสงสัย

"ไม่ถือว่ารู้จักหรอกครับ เพียงแต่เราเจอกันเมื่อไม่กี่ หองเก็บแฟ้ม ผมไปหาเอกสารบางอย่างพอดี บังเอิญเจอ เธอเข้า เลยได้คุยกันนิดหน่อย" เงินจิ้งยวนตอบพลางยิ้ม น้อยๆ ดวงตาสาดประกายแปลกประหลาดที่คนรอบข้าง มองไม่เห็น

"คุณก็คือนักบัญชีคนนั้นหรือคะ" ทุกคนพูดถูก เขา หล่อมากจริงๆ มีนาทุกคนถึงได้หลงใหลใฝ่ฝันกันขนาดนี้

พอเห็นกลุ่มสาวๆ ที่ยื่นน้ำลายหกอยู่ข้างๆ เขา ใช้หมิ่นหมิ่นก็รู้สึกเหมือนมีก้อนหินหนักอึ้งทับอยู่บนอก แข็งขึ้นมาตึงๆ

"ใช้ครับ ผมแช่เงิน ชื่อเงินจิ้งยวน ช่วยชี้แนะด้วย นะครับ" เขายื่นมือออกมาอย่างสนิทสนม

"เออ ฉันใช้หมิ่นหมิ่นคะ เป็นผู้ช่วยฝ่ายบัญชี แต่ เรื่องพวกนี้คุณก็รู้หมดแล้ว" นอกจากเรื่องพวกนี้ ตอนนั้น

อันดี 31

เธอนึกไม่ออกว่าควรพูดอะไรบ้าง จึงพูดตะกุกตะกักไปว่า "จะ...ฉันเป็นคนเกาสง แต่ก่อนช่วยงานขายผลไม้ที่บ้าน เพิ่งจะมาทำงานทำที่ไทเปเมื่อเดือนที่แล้วค่ะ"

"เธอครับ บังเอิญเหลือเกิน ผมก็เป็นคนเกาสง เหมือนกัน" ฉินจิ้งยวนตอบยิ้มๆ

"จริงเธอคะ บังเอิญจริงๆ เลยค่ะ" ถึงจะไม่สนิท แต่ก็เป็นคนบ้านเดียวกัน แค่นี้ใช้หมิ่นหมิ่นก็รู้สึกสนิทกับ เขาขึ้นเป็นกอง

"อ้อ จริงสิ!" ทันใดนั้นหัวหน้าก็นึกอะไรขึ้นได้จึงรีบพูดว่า "คุณฉินครับ เมื่อก่อนบอกว่าต้องการผู้ช่วยมาคอย ช่วยจัดการเรื่องต่างๆ ให้สักคน ตอนนีัพนักงานทุกคน ในแผนกบัญชีก็อยู่ที่นั่นหมดแล้ว เชิญคุณเลือกด้วยตัวเอง เลยครับ!"

พอได้ยินว่าหนึ่งในนี้อาจมีโอกาสได้รับเลือกเป็นผู้ช่วยส่วนตัวของเขา ดวงตาของสาว ๆ ก็ฉายประกายแห่งความหวัง พลังอธิษฐานขอให้ตัวเองได้เป็นผู้โชคดีคนนั้น

"งานนี้ลำบากมาก ต้องใช้ความรู้เฉพาะทาง เพราะฉะนั้นพนักงานที่จบด้านบริหารธุรกิจและมีความรู้ ด้านนี้ลึกซึ้งน่าจะเหมาะ"

"อ้อ! ฉันเลยคะ นั่นละคุณสมบัติของฉัน!"

"ฉันทำงานที่นั่นห้าปีแล้ว เรื่องในบริษัทไม่มีใครรู้

32 หวานใจนายมาเฟีย

ดีไปกว่าฉันทรอกค่ะ เพราะฉะนั้นต้องเลือกฉัน!"

"เหลวไหล! ความรู้ของเธอเน่มันล้ำหลังไปถึงไหนแล้ว ถึงจะเป็นผู้เชี่ยวชาญแต่ก็ต้องดูคุณสมบัติที่เหมาะสม!"

"นี่เธอ! เธอพูดอะไรของเธออะ?!"

บทที่ 2

"ขอให้ทุกคนสงบก่อนครับ!"

พอเห็นพวกสาวๆ ตั้งท่าจะทะเลาะกัน เจินจิ้งยวน ก็พูดขึ้นเนิบๆ ว่า "พนักงานที่มีประสบการณ์สูงล้วนมีความสำคัญต่อฝ่ายบัญชี ถือเป็นเสาหลักของแผนก หากต้องดึงใครสักคนไปคงส่งผลให้แผนกหรือกระทั่งบริษัทเกิดความวุ่นวาย เพราะฉะนั้นพนักงานที่มีประสบการณ์สูงคงไม่ได้รับการพิจารณา"

"หา!" เสียงถอนหายใจอย่างผิดหวังดังระงม

"ความจริงฉันก็แค่ทำงานมาห้าปีแล้วเท่านั้น ยังไม่ถือว่าเป็นพนักงานที่มีประสบการณ์สูง แต่เป็นคนที่มีประสบการณ์ปานกลางต่างหาก!" หญิงสาวที่เมื่อกี้บอกว่าตัวเองเป็นพนักงานที่เปี่ยมด้วยประสบการณ์รีบแก้คำพูด

34 หวานใจนายมาเฟีย

"เหลือไหล! เธอทำงานมาตั้งห้าปีแล้ว บริษัทจะขาดเธอได้ยังไงกัน ฉันว่าเลือกพวกที่ไม่มีควมสำคัญอย่างพวกเรามากกว่า!"

สาวสวยสองสามคนที่เพิ่งเริ่มทำงานได้ไม่ถึงปีกระเียบมาเบียด 'คนเก่าแก่' ออกไป แล้วรีบแนะนำตัวเองกับเงินจิ้งยวน

ขณะที่ทุกคนกำลังแย่งชิง 'ตำแหน่งสำคัญ' ไซ่หมินหมิ่นกลับยืนเหม่อเล่นเล็บของตัวเอง

เธอไม่ได้อยากยุ่งงาน และก็ไม่ได้ขาดความกระตือรือร้น เพียงแต่เธอเพิ่งจะเข้ามาทำงานในแผนกนี้ได้แค่เดือนเดียว ตอนนี้อยู่ในช่วงเรียนรู้งาน แล้วจะเอาความรู้ความสามารถที่ไหนไปช่วยคนอื่นเขา แต่ไม่เป็นตัวถ่วงนี่ก็บุญโฆแล้ว!

"หากผมรับคนที่ม่ประสบการณ์ไม่มากมาเป็นผู้ช่วยชั่วคราวอาจไม่กระทบถึงบริษัทก็จริง แต่..."

"แต่?"

"ทำงานกับผมไม่สบายนะครับ ต้องยุ่งกับการเข้าๆ ออกๆ บริษัท ทั้หาข้อมูล ขนเอกสาร แถมยังต้องทำงานล่วงเวลาจนตึก บางวันอาจได้นอนแค่สี่ชั่วโมง กระทั่งข้าวยังไม่ม่เวลาทาน และก็ไม่ได้ค่าโอดีด้วย งานแบบนี้ม่ทราบว่าคุณท่านจะทำได้หรือเปล่า"

อันดี 35

"หา? ต้องวิ่งหาข้อมูล ชนแฟ้มเอกสาร?" ว่า จุ้นเล็บสวยๆ ที่อุตสาหะเสียเงินไปทำمامิพังหมดเธอ

"ได้นอนแคสสี่ชั่วโมง?" พุดเล่นหรือเปล่า การพักผ่อนไม่เพียงพอเป็นศัตรูตัวฉกาจของความงามเชียวนะ ถ้าเป็นจุ้นจริง กว่าจะเสร็จงานเธอมีต้องกลายเป็นยัยพิ้งหน้าตาน่าเกลียดไปแล้วเธอ

"ไม่มีเวลากินข้าว แกรมยังไม่ให้อีที?" นี่มันทรมาณกันชัดๆ นี่! อดข้าว แกรมเงินก็ไม่ได้ นำชนลูกชะมัด!

"ดูท่าทุกท่านคงทำไม่ได้" เงินจิ้งยวนพุดเสียงร่าเริง ไม่มีความเสียใจแม้แต่น้อย

ทั้งแผนกนี้หากตัดพวกที่มีประสบการณ์สูงกับพวกที่ทนลำบากไม่ได้ออกไป เอาแต่ผู้ที่มีประสบการณ์ปานกลางก็คงเหลือแต่...

สายตาของทุกคนพุ่งไปยังสาวน้อยที่กำลังเหม่อลอยไม่รู้เรื่องรู้อะไร

"ไซ่หมินหมิ่น จุ้นเธอก็แล้วกัน!" หัวหน้าประกาศด้วยน้ำเสียงยินดีปรีดาโดยไซ่หมินเสียงข้างมาก

"หา?" ในที่สุดไซ่หมินหมิ่นก็รู้สึกตัวว่าทุกคนกำลังจ้องเธออยู่

"ให้เธอรับตำแหน่งผู้ช่วยชั่วคราวของคุณเงิน"

"ฮะ? จุ้นเธออะ?" เธอเบิกตาโตพลงซึ่งจ้องตัวเอง

36 หวานใจนายมาเพีย

"ก็ใช่ล่ะสิ! เธอนั้นแหละ นอกจากเธอแล้วยังมีใครอีกล่ะ" เพื่อนผู้หญิงแทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงอิจฉา อยากปฏิบัติแต่ก็ทำไม่ได้

"ใช่ครับ คุณนั่นแหละที่ผมต้องการ หวังว่าคุณจะมาช่วยงานผมได้"

เงินจิ้งยวนกุมมือเธอไว้พลางยิ้มน้อยๆ ซึ่งในสายตาของสาว ๆ คนอื่นมันเปรียบประดุจเข็มแหลมที่ทิ่มแทงหัวใจของพวกเขา

"แต่ว่าฉัน ฉันไม่มีความรู้เรื่อง..." จู่ๆ ก็ได้รับตำแหน่งทำเอาใช้หมิ่นหมิ่นงไปหมด

พอมองไปรอบๆ ก็พบว่าเพื่อนร่วมงานผู้หญิงล้วน มีสีหน้าไม่พอใจ เธอมองทุกคนตะลึงงัน ไม่รู้จะทำเช่นไรดี

"คุณวางใจเถอะ ผมจะสอนคุณเอง" ชายหนุ่มยิ้มให้เธออย่างอ่อนโยนกว่าเดิม

"เฮอะ ในเมื่อไม่ต้องการพวกเราแล้ว จั้เราไปกันเถอะ กลับไปทำงาน!" เพื่อนที่มีประสบการณ์สูงจ้องใช้หมิ่นหมิ่นแวบหนึ่งก่อนจะเดินนำออกไปก่อน

"ก็นั่นล่ะสิ! ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่โต ขอให้เธอช่วยงานให้ได้จริงเถอะ!" สาวสวยสองสามคนเอ่ยอย่างริษยา ก่อนจะเดินตามออกไป

"ไม่ใช่ล่ะ! ฉัน..." พอรู้สึกถึงความอาฆาตมาดร้าย

อันดี 37

ของทุกคน ไช้หมินหมิ่นก็ร้อนใจอยากอธิบาย อยากพูด
อะไรบ้างให้ทุกคนไม่โกรธเธอ แต่กลับไม่มีใครสนใจ

"ไปเถอะ ไปเถอะ"

ทุกคนแยกย้ายกันไปอย่างรวดเร็ว พื้นที่ที่เบียดเสียด
อยู่ก่อนหน้านี้ว่างเปล่าขึ้นมาทันใด

"ไช้หมินหมิ่น ลู๊ๆ นะ คุณเงินอุตสาหะไว้ใจ เธอต้อง
ตั้งใจล่ะ!"

หัวหน้าตบเบาเธอพลงแสงรังพูดให้กำลังใจ จากนั้น
ก็สะบัดก้นหนี ทั้งให้ไช้หมินหมิ่นเผชิญหน้ากับสุนัขจิ้งจอก
เพียงลำพัง เอ้อ เป็นหนักบัญชีที่หล่อมากต่างหาก

ไช้หมินหมิ่นไม่รู้ว่าควรจะทำใจหรือเสียใจดี

"หมินหมิ่น อนาคตคงต้องฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ
ครับ!"

เงินจิ้งยวนยิ้มอบอุ่น รอยยิ้มนั้นดูจงใจกระแสมอุ่น
ที่ทำให้ไช้หมินหมิ่นรู้สึกสบายใจขึ้น

แต่ภายใต้รอยยิ้มนั้น ความเยือกเย็นที่ไม่มีใครสังเกตเห็นกลับค่อยๆ แผ่กระจาย...

หลังเลิกงาน เงินจิ้งยวนยืนยันขอเลี้ยงข้าวผู้ช่วยคน
ใหม่ ไช้หมินหมิ่นไม่อาจปฏิเสธได้ จึงต้องจำใจตอบรับ
คำเชิญ

38 หวานใจนายมาเฟีย

ชายหนุ่มพาเธอมาทานข้าวที่ร้านอาหารอิตาเลียนขึ้นชื่อ
แห่งหนึ่ง ว่ากันว่าอาหารที่นั้ร่อยจนลิ้นแทบละลายทีเดียว

ว่ากันตามจริงรสชาติก็ใช้ได้เลยล่ะ

"ในเมื่อคุณช่วยงานที่บ้านมาตลอด แล้วทำไมถึงมา
หางานทำที่ไ้ไ้เป่ล่ะครับ" หลังกินกันจนอิ่มแปล้แล้ว
เงินจ้้งยวนก็ถามเธออย่างสุภาพอ่อนโยน

"ก็เพราะพ่อของฉั้ฉั้ล่ะ!"

ไซ้หมินหมั้ฉั้ฉั้แว้วอย่างแรง พอพูดถึงเรื่องนั้
เธอก็ยั้ฉั้ขึ้นมาทันที "พ่อบังคับให้ฉั้ไปดู่ตัวกับผู้ชายหัวหมู
ฉั้ฉั้ไม่ยอมจึงได้หนีมาไ้ไ้เป่"

พรีด! เงินจ้้งยวนที่กำลังจิบน้ำชาด้วยท่วงท่าอัน
งดงามแทบจะพ่นน้ำชาออกมา

"ฉะ...ผู้ชายหัวหมู?"

เงินจ้้งยวนรีบหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาปิดปาก ทำที่
อบอู่ฉั้เมื่อสักครู่แปรเปลี่ยนเป็นเย็นชา ใบหน้าไม่แค้บั้ฉั้ตั้ง
แต่ยังเฉยชาเป็นกั้ฉั้ฉั้ฉั้ แก้มกระตุกนั้ฉั้ฉั้ ปากฉั้ฉั้ฉั้ฉั้
อย่างโมโห

"เอ๊ะ คุณเงินเป็นอะไรไปคะ" ไซ้หมินหมั้ฉั้ฉั้รู้ว่า
จู่ๆ เขาก็เหมือนจะลมจับ ปากกระตุกเป็นพัคๆ ทำเอาเธอ
ตกใจแทบแย้

"เปล่าครับ ผมแค้...ปวดทั้ฉั้"

น่าโมโหจริง! ยังมีหน้ามาถามว่าเขาเป็นอะไรอีก
ยัยผู้หญิงกวนประสาท!

"หา? ปวดท้องเธออะ คุณกินเยอะไปหรือเปล่า"

กินเยอะไป? ใบหน้าของชายหนุ่มดูบึ้งกว่าเดิม

"ผมกินเยอะที่ไหนกัน?!" เขาอดขื่นเสียงไม่ได้

ดูไม่ออกหรือไงว่าหุ่นเขาเฟิร์มขนาดไหน

อารมณ์ที่แปรปรวนกะทันหันของเขาทำเอา
ไซ้หมิ่นหมิ่นสะดุ้งโหยง

เธออ้าอึ้งมองเขาอยู่พักหนึ่งจึงพูดว่า "งั้น...คงเป็น
เพราะทานของผิด ไม่ใช่โรคอะ กระจ่างของฉันก็ไม่ค่อย
ปกติ ถึงได้พกยาติดตัวตลอด ทานแล้วคุณจะต้องรู้สึกดีขึ้น
แน่"

ไซ้หมิ่นหมิ่นรีบเปิดกระเป๋าหยิบกล่องยาออกมา
จากนั้นก็หยิบยาลูกกลอนออกมาให้เขา

"นั่นอะไรนะ" เงินจิ้งยวนหรีตอย่างระแວดระว่าง
ขณะมองยาลูกกลอนสองเม็ดซึ่งมีสีด้าปีดปี แถมยังส่งกลิ่น
ประหลาดไปทั่วด้วยสายตาเคลือบแคลง ท้องไส้ปั่นป่วนขึ้น
มากะทันหันราวกับจะปวดท้องเอาจริงๆ

"ยาเซโรจิงคะ เรียกอีกอย่างว่ายาหมิ่น กลิ่นมันไม่
ค่อยน่าอภิรมย์สักเท่าไร แต่ได้ผลชะงัดทีเดียวอะถ้ารู้สึก
ไม่สบายท้องหรือว่ากินเยอะเกินไป"

40 หวานใจนายมาเฟีย

"ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่ได้กินเยอะเกินไป!"

เงินจิ้งยวนตะคอกเสียงดังแบบไม่ห่วงภาพพจน์

เขาบอกตั้งแต่เมื่อไรว่าตัวเองกินเยอะเกินไป?!

"ค่ะๆ ไม่เยอะก็ไม่เยอะค่ะ" ดูเหมือนเขาจะไม่พอใจ
ที่เดียวที่ถูกหาว่ากินเยอะ!

โซ่หมิ่นหมิ่นพยักหน้า เตือนตัวเองในใจว่าคราวหน้า
คราวหลังอย่าได้พูดคำว่า 'กินเยอะ' อีก ไม่งั้นเขาคงได้
ยั่วยุขึ้นมาอีก

"นี่ค่ะ คุณรีบทานยาหมิ่นนี่เถอะ แล้วไม่นานก็จะ
หายปวดท้องเอง"

เธอยื่นยาให้อย่างกระตือรือร้น แต่เงินจิ้งยวนกลับ
หลบซ้ายหลีกขวา พยายามเบี่ยงศีรษะออกห่างให้ไกลที่สุด
กลิ่นของยาถูกกลอนนี่หมิ่นเอาเรื่อง! ออย่าว่าแต่คน
ไม่ได้ป่วยไม่ควรกินยาสู่มสู่มห้า แค้ได้กลิ่นประหลาดๆ
นั้น ต่อให้ป่วยใกล้ตายเขาก็ไม่กินอยู่แล้ว

จะ让他กินนั้นหรือ ให้ตายก็ไม่มีวัน

"ไม่ต้องแล้วละ!" เงินจิ้งยวนอุดจมูกและส่ายหัวยืม
ผีตมื่อน "จู่ๆ ผมก็รู้สึกดีขึ้นมาก ไม่ปวดท้องเลยสักนิด
ไม่เลยสักนิด" เวรกรรม! ข้ออ้างมีตั้งเยอะไม่เลือก ดันมา
เลือกปวดท้อง ทำให้เธอมีโอกาสเอายาหมิ่นๆ แบบนี้มา
ทรมานประสาทการรับกลิ่นของเขา

อันดี 41

ถ้ารู้แต่แรกว่าเธอพก 'ยาสามัญประจำตัว' แบบนี้ล่ะก็ เขาจะโกหกว่าเขาเจ็บเส้นผม ปวดเล็บ ยังไงก็คงตีว่าการถูกบังคับให้กินยายา همینนั้น

"จริงหรือคะ" ใช้หมิ่นหมิ่นเข้มนมองเจ้ายาสีดำอยู่เป็นนาน ทันใดนั้นใบหน้าก็ปรากฏแววเลื่อมใสศรัทธา เธอพูดอย่างตื่นเต้นดีใจว่า "ไม่คิดว่ายายา همینนี้จะให้ผลชะงัดขนาดนี้ คุณแค่ได้กลิ่นก็หายปวดท้องเลยแฮะ!"

"ครับ ก็อาจจะใช่ หึๆ" เฉินจิ้งยวนหัวเราะแห้งๆ อย่างไร้ความจริงใจ

มันได้ผลชะงัดอย่างว่าก็ตื่นะสิ หมอที่ราชอาณาจักรจะได้ปลดเกษียณ แล้วให้ทุกคนหยิบยายา همینนี้ออกมาดมกันวันละสามเวลา

"คุณอืมแล้วใช่ไหมครับ จ้ะเราไปกันเถอะ" เขาชี้ไปที่จานซึ่งแทบจะว่างเปล่าแล้วของเธอ เตรียมตัวกลับ

ผู้หญิงคนนี้ดูเผินๆ ไม่ซบซ้อ น แกมยังไร้เดียงสาเอามากๆ แทบจะไม่มีไหวพริบเอาเสียเลย แต่ทำไมเวลาคู่กับเธอ คนที่คิดว่าตัวเองฉลาดหลักแหลมอย่างเขาถึงได้มีเหตุอันน่าเศร้า ผุดขึ้นหัวร้าง เห็นที่คงต้องกลับไปวางแผนรบกับเธอใหม่ให้ดีเสียแล้ว

เขาจะดูถูกผู้หญิงคนนี้ได้เป็นอันขาด เธอจะต้องเป็นประเภทน้ำนิ่งไหลลึกที่แก่งทำเป็นไร้เดียงสาไม่รู้

42 หวานใจนายมาเพีย

อีโหน่อีเหน่เพื่อให้เขาชะล่าใจแน่ๆ

ต้องเป็นอย่างนั้นแน่! ช่างเป็นผู้หญิงที่ร้ายกาจจริงๆ!

สำหรับเงินจิ้งยวนแล้ว การพบหน้าใช้หมิ่นหมิ่นในครั้งแรกถือเป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่

เธอไม่เหมือนกับที่เขานึกเอาไว้ในตอนแรกเลย เรียกว่าต่างกันลิบลับราวฟ้ากับดินเลยละ

จากพฤติกรรมสามท้าวของเธอที่ทำกับเขา ถ้าเธอไม่ใช่ผู้หญิงที่ดังมาหยิงยโสแล้วละก็ ก็ต้องเป็นผู้หญิงบ้านนอกอัปลักษณ์ที่เหมือนกบในกะลา นี่ไม่ถึงว่า...

เธอจะไม่ใช่ทั้งผู้หญิงที่เซ็กซี่ยั่วยวน และก็ไม่ใช่ผู้หญิงอัปลักษณ์หน้าตาไม่ได้เรื่อง แต่รูปร่างหน้าตาของเธอก็ทำให้เขาสะดุดใจ

น้อยครั้งที่เขาจะเห็นผู้หญิงที่สวยงามดจรรวกับรูปปั้นอันงดงามขนาดนี้

ที่ว่าเธอกลับไม่กลัวสกปรก ยอมปีนขึ้นปีนลงเพื่อขนของบนชั้น เห็นได้ชัดว่าเธอไม่ใช่แค่ว่ากันที่สวยแต่รูปจวบไม่หอม

นั่นก็แสดงว่าเป็นแจกันที่ทั้งสวยและใช้งานได้จริงสินหรือ

เฮอะ! ไม่ว่าจะยังไงเธอก็ล่วงเกินเขาเข้าให้แล้ว ระหว่าง

เธอกับเขามีบัญชีต้องสะสางกันอีกเยอะ

ใช่! เขาก็คือคู่หูตัวไร้วาสนาที่ถูกเธอทิ้งในวันนั้น
ชั่วชีวิตนี้เขาไม่เคยถูกดูหมิ่นขนาดนั้นมาก่อน ถึงกับ
ถูกผู้หญิงคนหนึ่งปล่อยให้รอก่อ! ไม่แค่ทิ้งให้รอก่อเฉยๆ
แต่ให้รอก่อในวันดูตัว สำหรับเขาถือเป็นการหยามเกียรติ
กันสุดๆ

รู้ไว้ด้วยเถอะว่าเดิมทีเขาเองก็ไม่ได้อยากมาดูตัวนัก
หรอก ถ้าไม่ใช่เพราะทนเสียงบ่นของพ่อไม่ไหวจริงๆ เขา
ไม่มีทางมางานดูตัวที่ไร่สาระประเภทนี้แน่

ตอนแรกเขาก็คิดว่าเสียดิบตีวายอมผินใจไปโผล่หน้า
ในงานตามคำขอของพ่อ เล่นละครอีกนิดหน่อย หลังจากนั้น
ก็คอยหาเหตุผลดีๆ มาปฏิเสธอีกฝ่าย แต่นั่นก็ตัดปัญหาได้
สบายๆ แล้ว

แต่แล้วหลังจากที่ให้เขารอมาสี่สิบสองนาที่สามสิบหก
วินาที ชาวเรื่องคู่หูตัวหนีไปแล้วกลับลอยมาเข้าหู

ผู้ชายที่หล่อไม่ธรรมดา แถมมีสาว ๆ คอยตามตื้อ
ยาวเป็นพรวนชนิดที่วนเกาะไต่หวั่นได้สามรอบอย่างเขา
อุตสาห์ลตเกียรติมาดูตัวกับเธอ เธอกลับหนีไปโดยไม่สนใจ
ไยดีสักนิด นี่มันดูหมิ่นเขาต่อหน้าคนอื่นชัดๆ เท่ากับว่า
เธอเอาศักดิ์ศรีลูกผู้ชายของเขาไปเหยียบย่ำเล่น แล้วนั่นแค้น
ครั้งนี้จะให้เขาลืมไปได้ยังไง

44 หวานใจนายมาเฟีย

ไม่ว่ายังไงความอับอายที่ได้รับจากการถูกปล่อยให้
รอเก้าในวินตูดูตัวก็ต้องได้รับการสะสาง!

เงินจิ้งยวนถือกาแฟฟลางมองไปยังตึกไทเป 101 ที่
ตั้งอยู่ลิบๆ มุมปากยกน้อยๆ เป็นรอยยิ้มเยิบเย็น

แต่ไหนแต่ไรมาเขาก็ไม่ใช่คนที่มีหลักการอะไรอยู่
แล้ว และก็ไม่เคยบอกด้วยว่าตัวเองเป็นสุภาพบุรุษที่จะ
ไม่คิดเล็กคิดน้อยกับผู้หญิง เขายอมรับว่าเขาไม่ใช่คนที่มี
ความอดทนสูงหรือสามารถทนรับการดูถูกย่ำยีได้

ใช่เลย! เขาเป็นพวกใจแคบ แม้ใบหน้าจะยิ้มแย้ม
แต่ในใจไม่ยิ้มตาม เขาเป็นพวกแบ่งขาดชัดเจน มีบุญคุณ
ก็ต้องทดแทน มีหนี้แค้นก็ต้องชำระ

ใครมาล่วงเกินเขาก็ต้องเตรียมใจรับผลที่จะตามมา
ต่อให้เธอเป็นผู้หญิง แถมยังเป็นผู้หญิงที่ยิ้มหวานหน้าสวย
ก็เถอะ เขาก็ไม่ละเว้น

เฮอะ! เขาวางแผนไว้หมดแล้ว เหลือก็แค่รอให้ผู้หญิง
ชื่อบ๊อบคนนั้นเดินเข้ามาติดกับเอง...

ก็อกๆ!

เสียงคนเคาะประตูตั้งอยู่ด้านนอก เงินจิ้งยวนวาง
แก้วกาแฟและชานรับ "เข้ามาได้!"

ประตูเปิดออกพร้อมกับที่หัวหน้าแผนกบัญชีเดินเข้า
มาอย่างลึบๆ ล้อๆ

"ท่านประ..."

"ซูว์!" เฉินจิ้งยวนรีบชักลิ้นหน้าดูเสียงเข้ม "เรื่องที่ผมซื้อหุ้นบริษัทยังไม่มีการรู้ ต่อไปนี่ขอให้คุณระวังคำพูดด้วย ผมไม่ต้องการให้เรื่องนี้แพร่ออกไป"

"ครับๆ ผมเข้าใจแล้วครับ" หัวหน้าแผนกบัญชีรีบขอลภัย

"เรื่องที่ท่านสั่งให้ทำ ผมทำให้เรียบร้อยแล้วนะครับ ตอนนี้องค์หมีหมื่นเป็นผู้ช่วยของท่านแล้ว" เห็นได้ชัดเจนว่าเขาเอาหน้า

"เรื่องนี้คุณทำได้ดีมาก แต่หลังจากนี้ผมหวังว่าคุณจะช่วยผมได้อีกเรื่อง นั่นก็คือ..."

เฉินจิ้งยวนกระซิบเสียงต่ำข้างหู ทำเอาหัวหน้าแผนกบัญชีเบิกตาโตขึ้นเรื่อยๆ

"เอ่อ...ท่านประธานครับ จะดีเหรอครับ"

"ไม่ดีตรงไหนล่ะ" เฉินจิ้งยวนยิ้มเย็น

กล้าว่เกินเขาก็ต้องยอมรับผลที่จะตามมา

"งั้น...ก็ได้ครับ!"

หัวหน้าแผนกไม่รู้ว่าจะหมีหมื่นไปทำอะไรล่วงเกินเจ้าของบริษัทเข้า แต่เขาได้เงินเดือนจากอีกฝ่าย ก็ยอมต้องฟังคำสั่งของเบื้องบน เบื้องบนสั่งให้เขาทำอะไร เขาก็ต้องทำตาม

46 หวานใจนายมาเพีย

ส่วนใช้หมิ่นหมิ่น...ถือซะว่าเธอดวงกุดละกัน! ใคร
ให้เธอไปล่วงเกินเจ้าของบริษัทเข้าล่ะ

"งั้นผมขอตัวก่อนนะคะ"

หัวหน้าแผนกกกล่าวขอตัวอย่างนอบน้อมก่อนจะออกไปจากห้อง เงินจิ้งยวนยกกาแฟขึ้นจิบ แต่แล้วหัวคิ้วก็
ขมวดเข้าหากันทันที

กาแฟที่เย็นชืดแล้ว รสชาติไม่ไหวจริงๆ!

เขาเดินไปที่ห้องครัวและเทกาแฟที่ซังจากเมล็ดกาแฟ
ราคาแพงลิบลู่ว่างงานไม่เหลือสักหยดโดยไม่นึกเสียดาย
แม้แต่ินิดเดียว

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)